

Sygn. akt VI Ka 535/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2023 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Robert Bednarczyk

Protokolant Agnieszka Telega

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Anety Kawki

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2023r.

sprawy L. S. ur. (...) w P.

s. F., T. z domu S.

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 10 maja 2023 r. sygn. akt II K 535/22

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego L. S.;

zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 300 złotych opłaty.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 535/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 10 maja 2023 r. w sprawie o sygn. akt II K 535/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	
---	--

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>obraży przepisów postępowania mający wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. polegającą na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w szczególności poprzez niezasadną odmowę wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom świadków w osobach P. J., T. R., R. Ż.</p> <p>przy jednoczesnym przyznaniu wiarygodności świadkom oskarżenia w osobach K. M., B. M. i M.M., co skutkowało przyjęciem wersji zdarzeń jedynie niekorzystnej dla oskarżonego jakoby, oskarżony w dniu 03 grudnia 2022 r. prowadził pojazd pod wpływem alkoholu w sytuacji, gdy całościowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na bezkrytyczne przyjęcie winy oraz sprawstwa oskarżonego, a w konsekwencji naruszenia przepisów postępowania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
	# zasadny	

<p>błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na błędnym przyjęciu, iż oskarżony L. S. krytycznego dnia 03 grudnia listopada 2022 r. w miejscowości B., po drodze publicznej kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym budowlanym tzw. wozidłem marki K., znajdując się w stanie nietrzeźwości w sytuacji gdy, żaden z dowodów nie potwierdza bezpośrednio jego sprawstwa;</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 1-2</p> <p>Obrońca oskarżonego we wniesionej apelacji zakwestionował dokonaną ocenę zebranych dowodów, zarzucając Sądowi I instancji dokonanie błędnych ustaleń faktycznych w sprawie. Zarzuty zgłoszone przez skarżącego w apelacji korespondują ze sobą i dlatego zasądzonym jest omówić je łącznie.</p> <p>Podniesione zarzuty obraży przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k., a także błędu w ustaleniach faktycznych uznać należy za nietrafne. Przekonanie sądu o wiarygodności konkretnych dowodów, a także niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną treści przepisu art. 7 k.p.k. wówczas, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na</p>		

korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1975 roku, II KR 355/74, OSNKW 1975/9/84; z dnia 22 stycznia 1975 roku, I KR 197/14, OSNKW 1975/5/58; z dnia 5 września 1974 roku, II KR 114/74, OSNKW 1975/2/28; z dnia 22 lutego 1996 roku, II KRN 199/15, PiPr. 1996/10/10; z dnia 16 grudnia 1974 roku, Rw 618/74, OSNKW 1975/3-4/47). Sąd I instancji dokonując oceny dowodów uwzględnił powyższe wymogi, co zostało także przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zaznaczyć należy, iż nie można skutecznie podnieść zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. tylko z tego powodu, iż dokonana przez Sąd orzekający całościowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne nie są zgodne z twierdzeniami oskarżonego i złożonymi przez niego wyjaśnieniami.

Kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów oraz dysponując na rozprawie głównej walorem bezpośredniości Sąd I instancji mógł i powinien zatem dać wiarę zeznaniom świadków B. M., K. M. i M.M., odmówić zaś wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, a także zeznaniom świadków P. J., T. R. oraz R. Ż.. Sąd Rejonowy miał bezpośredni kontakt z oskarżonym oraz świadkami co umożliwiło prawidłową ocenę ich twierdzeń. Jest to szczególnie istotne, gdyż w niniejszej sprawie większość dowodów leżących

u podstaw wyrokowania stanowiły dowody osobowe. Sąd I instancji skorzystał

z możliwości wysłuchania relacji poszczególnych osób oraz ich obserwacji podczas składania zeznań i wyjaśnień. Nadmienić należy, że stanowisko przyjęte przez Sąd Rejonowy zostało uzasadnione w sposób przekonujący, racjonalny i logiczny

z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasady prawidłowego rozumowania.

Rozstrzygnięcie oparte zostało na całokształcie materiału dowodowego ujawnionego w toku przewodu sądowego i wszystkie zgromadzone w toku postępowania dowody poddane zostały krytycznej ocenie, której rezultatem były prawidłowe ustalenia faktyczne.

Wskazać należy, że przebieg wydarzeń w inkryminowanym czasie miał charakter dynamiczny.

Okolicznością bezsporną pozostaje fakt, że w chwili przybycia na miejsce zdarzenia funkcjonariuszy Policji oskarżony był w stanie nietrzeźwości wynoszącym odpowiednio 1,16 mg/l, 1,17 mg/l i 1,15 mg/l. Kwestią sporną pozostawał natomiast moment spożycia alkoholu przez oskarżonego, który przedstawiał w toku procesu tezę, iż alkohol wypił dopiero po zdarzeniu.

Naocznymi świadkami zdarzenia byli świadkowie z rodziny M., na których terenie doszło do zdarzenia. Zaniepokojeni faktem, iż pojazd budowlany wjechał na teren ich posesji podjęli oni interwencję, celem wyjaśnienia zaistnienia niecodziennej sytuacji.

Obserwowali przebieg zdarzeń i zauważyli, iż pojazd przerwał jazdę.

Świadkowie w osobach B. M. i M.M.zgodnie

i spójnie stwierdzili, że oskarżony na miejscu zdarzenia był pod wpływem alkoholu i jednoznacznie wykluczyli, aby oskarżony miał możliwość spożycia alkoholu, po tym jak kierowany przez niego pojazd ugrzązł w rowie. Podczas zdarzenia obserwowali oni bowiem oskarżonego i widzieli go w świetle latarek, w jakie byli wyposażeni. Wskazani świadkowie jako pierwsi zauważyli oskarżonego, który wjechał na teren ich posesji, zachowywał się agresywnie i wykazywał oznaki nietrzeźwości. Nadmienić należy, że przybyły nieco później na miejsce zdarzenia świadek K. M. także potwierdził agresywne zachowanie oskarżonego. Nieprzewidywany wjazd na teren posesji wyklucza, aby działanie wskazanych świadków mogło być jakkolwiek wcześniej zaplanowane, ukierunkowane na chęć niesłusznego pociągnięcia do odpowiedzialności karnej niewinnej osoby. Widząc możliwość popełnienia przestępstwa powiadomili Policję, co jest zupełnie zrozumiałe w kontekście spójnie opisywanego przez nich przebiegu zdarzeń. Słusznie zatem Sąd I instancji dał wiarę zeznaniom świadków, będących osobami obcymi względem oskarżonego i pozostających bezpośrednimi obserwatorami przebiegu wydarzeń. Apelujący ponadto nie podjął nawet próby wykazania, dlaczego zeznania wyżej wymienionych świadków nie zasługiwały na nadanie im przymiotu wiarygodności.

Rzekome spożycie przez oskarżonego alkoholu tuż po zdarzeniu nie ma poparcia w jakichkolwiek obiektywnych dowodach. Sąd Rejonowy słusznie zeznania świadków P. J., T. R. oraz R. Ż. potraktował z dużą

dożą ostrożności, albowiem z jednej strony nie byli oni bezpośrednio na miejscu zdarzenia, z drugiej zaś oskarżony jest ich kolegą z pracy. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazano, że świadkowie w toku rozprawy starali składać się zeznania w taki sposób, aby nie zaszkodzić oskarżonemu, co jest zrozumiałe w kontekście ich znajomości. Nie byli oni także naocznymi świadkami wydarzeń i jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy ich wiedza była oparta na przedstawionej im relacji oskarżonego. Brak jest podstaw do kwestionowania prezentowanego przez nich twierdzenia, że oskarżony był w ich ocenie dobrym pracownikiem i nie miał problemów z alkoholem, albowiem nie wyklucza to jego sprawstwa w inkryminowanym czasie.

Na podstawie doświadczenia życiowego wskazać ponadto należy, że towarzyszące zdarzeniu okoliczności także potwierdzają, że oskarżony już w chwili wjazdu na posesję państwa M. znajdował się w stanie wyłączającym rozważne prowadzenie pojazdu mechanicznego. Wskazuje na to fakt, że o zmroku wjechał prowadzonym pojazdem na nieoświetloną łąkę, gdzie nie miał możliwości prawidłowego rozeznania odnośnie stanu nawierzchni. Tłumaczenie oskarżonego o chęci zawrócenia w ten sposób pojazdu jawią się jako irracjonalne i potwierdzają jego ograniczone zdolności poznawcze w chwili zdarzenia, które uzasadnia wpływ spożytego wcześniej alkoholu. Ponadto aby dotrzeć na teren miejsca zdarzenia oskarżony wcześniej prowadził pojazd po drodze publicznej.

Zaznaczyć należy, że zarzuty apelacyjne w istocie sprowadzają się wyłącznie do gołosłownej polemiki z analizą dokonaną przez Sąd meriti. W apelacji nie zostały podważone rozważania Sądu Rejonowego, w których logicznie wyjaśniono dlaczego konkretnym dowodom nadano przymiot wiarygodności. Apelujący nie wykazał zaistnienia konkretnych błędów natury logicznej lub rzeczowej dokonanej przez ten Sąd, przeciwstawiając się jedynie jego ocenie i poczynionym ustaleniom.

Ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji uznać należy za prawidłową i odpowiadającą wymogom art. 7 k.p.k., a zaskarżone orzeczenie zapadło z uwzględnieniem całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania. Zgromadzone w sprawie dowody i ustalenia faktyczne wskazują na sprawstwo oskarżonego L. S.. Nadmienić ponadto należy, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mógłby zostać skutecznie podniesiony tylko wtedy, gdyby w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenia faktyczne nie mające jakiegokolwiek oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo gdyby określonych ustaleń nie poczyniono pomimo, że z przeprowadzonych i uznanych za wiarygodne dowodów określone fakty jednoznacznie wynikały" (wyrok SN z 8.7.2020 r., I KA 5/20), co w realiach niniejszej sprawy nie miało miejsca. Poniesiony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych ma zatem charakter wtórny i wyłącznie polemiczny, przez co nie może być uznany za zasadny.

Wniosek		
zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec stwierdzenia niezasadności zarzutów podniesionych w apelacji brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.		

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
-----		-----
ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.		Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy w całości.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Sąd Odwoławczy nie uwzględnił zarzutów podniesionych w apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego, w pełni aprobując ustalenia i oceny Sądu		

<p>I instancji leżące u podstaw wydanego orzeczenia. Nie było również konieczności ingerowania w jego treść z urzędu, dlatego też zaskarżony wyrok jako prawidłowy podlegał utrzymaniu w mocy. Ponadto wskazać należy, że w sprawie brak jest okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu na podstawie art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k.-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-
Zwiąże o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Sytuacja materialna oskarżonego nie wskazuje, aby słusznym było zwolnić go od należnych Skarbowi Państwa kosztów związanych z postępowaniem odwoławczym. Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w tym 300 złotych opłaty.

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za zarzucane mu przestępstwo		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana